

V E R S L A G

5 December 1954

Z o n d a g m o r g e n - bijeenkomst van de
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN". Voorzitter: J.L.
Buitendijk, Buys Ballotstraat 11, den Haag.
Alle correspondentie: Secretaris: W. Chr. C.
v. Bijkel, Magnoliastraat 32, den Haag.
Telefoon: 32 44 77.

x in de kantlijn betreft de vraag N A D R U K V E R B O D E N
" " " " " het antwoord

Goedenmorgen, vrienden,

We zullen vanmorgen, althans indien U dat goedkeurt, spreken over enkele delen van het boek "Thoth". Het boek "Thoth", dat, zoals U weet, een geheim werk is, dat in zijn geheel slechts aan enkelen werd geopenbaard. We hebben er reeds enkele malen hier enkele punten van besproken. Ik zou thans gaarne met U bespreken, speciaal de delen, die erin staan over: Machten der wereld en de onderwereld, indien U hiermede accoord gaat. We beginnen dan met eventjes een korte schets van het boek zelf vast te leggen. Het werk, dat bestaat uit slechts enkele bladen, bevat in zich een totaal overzicht van de kernwaarden der magie, der geneeskunde en de kernwaarden ook zelfs van geestelijk bestaan. Op grond hiervan werd het werk zeer geheim gehouden en was nog ten tijde van Amenhotep volledig beschermd en slechts bekend aan een twintigtal personen in het hele rijk van Egypte, terwijl anderen daarvan slechts een uittreksel of enkelen vaak verder uitgewerkte artikelen ter beschikking kregen. De hoofdstukken zelf zijn zeer kort en kunnen vergeleken worden met stanza's van één of ander heldendicht of vers. Ze bevatten in zichzelf geen volledigheid, maar slechts een aanduiding, een sleutel als het ware, waardoor de verdere krachten ontplooid en ontdekt kunnen worden. Er staat in geschreven over de machten dezer wereld: "Zoon der Zon is Hij, die regeert; kinderen der Zon zijn zij, die hij regeert. Zon is de macht, maar de kracht is de kracht der wolken." Hier mede wordt uitgedrukt, dat degene, die op aarde werkelijk regeren kan en moet, een verlichte figuur moet zijn; een kind des lichts en dat al degenen, die hij regeert zijn kinderen zijn. Dit past volledig met de opvatting van staatsbestel, die toen geldend was en hiermede probeert men tot uitdrukking te brengen, dat de werkelijk goede regeerders niet slechts zijn wil op moet leggen aan het volk, maar zijn denken en wezen met het volk moet delen op zodanige wijze, dat allen gelijkelijk het welzijn en de kracht van de regering ondergaan. De kracht zelve echter is niet van de zon, maar van de wolken. In tegenstelling met de zon het duister en zeer zeker in Egypte, waar zij staat voor plotselinge zware regens of winden, die slechts zelden voorkomen. Deze gedachte: "De kracht is in de wolken, maar de macht is in de zon", geeft uitdrukking aan het principe der magie, dat de lichtende kracht ten alle tijde regeert, maar zich vaak uit door de wezens en schepselen der duisternis, der wolken, die het werkelijke licht der waarheid versluieren. Wanneer we dit principe, dit beginprincipe kunnen begrijpen en bevatten wordt het tweede citaat voor ons direct duidelijk en helder. "Wanneer ik bid tot de zon om vruchtbaarheid, zo bid ik om de regen, die de Nijl doet zwellen". Wanneer wij God bidden of vragen, proberen af te dwingen een bepaald feit, dat zich in onze wereld verwerkelijkt, dan kan dat nooit zijn de realisatie van een werkelijk onmiddellijk Goddelijk feit. Indien het Goddelijke zich onmiddellijk op aarde zou uiten, zou dit betekenen, dat de aarde verzengt werd door de grote en zuivere kracht van het licht, het Goddelijk Licht, dat alle vorm wegvaagt. Daarom smeken wij niet, dat de zon op aarde zal komen, maar dat Hij de regen zal zenden, dat Hij dus uit de wolken datgene schenkt, wat voor ons nodig is. Anders gezegd: alle wensverwerkelijking, alle gebedsverhoring, alle wonderdaad en alle magie is in zichzelf een werk der duisternis. Indien dit werk der duisternis op God's last wordt bevolen of volbracht, of in God's naam wordt volbracht, ver-

krijgt het in zichzelf een andere betekenis en waarde, die niet wegneemt, dat het duister oorzakelijk is voor alle vormverandering, voor alle vormspel, dat ligt in de wereld der waan. In de "Heren der Wereld" staat dan ook nog: "Wanneer ik zeg: ga, zo komt hij; wanneer ik zeg: kom, zo gaat hij en dit wetende zeg ik: kom, wanneer ik bedoel: ga, en ga, wanneer ik bedoel kom". Hier wordt weer een eigenaardige versleuteling gebruikt, die ik helaas niet volledig voor U mag ontraadselen, maar het komt toch in grote trekken hierop neer, dat al hetgene, wat de mens werkelijk verlangt hem ontvlucht, indien hij het tracht af te dwingen, of hij kan het zich slechts ten koste van zeer veel verwerven. Al dat wat de mens van zich afwerpt en dat hem goed is, komt automatisch op zijn weg. Leer van tegenstellingen dus. Wat je wilt, krijg je niet; wat je krijgt, wil je niet en om dit nu op de juiste wijze te verwerklijken, wordt dus geleerd: dat wij moeten trachten om datgene, wat wij willen bereiken te mijden, opdat het verwerklijkt wordt zonder ons, terwijl wij datgene, wat wij willen mijden moeten nagaan, opdat het ons niet inhaalt. Een zeer speciale filosofie en deze kan nog duidelijker worden gesteld in het volgende citaat van het eerste deel: "Wie werkt, volbrengt niet zijn eigen taak, maar draagt slechts de taak, die geschreven staat in de grote Hal". Die echter niet werkt, doch in zich bezonken de "Groten" benadert, werkt en volbrengt niet de hem opgelegde taak, doch de taak, die hem tot God kan maken, die uit hemzelf geboren wordt. Er zit een zeker negatief denken in deze stellingen en het is ook typisch voor de maatschappij en samenleving, waaruit deze formulering is geboren. Toch, voor degenen, die weet, wat hier bedoeld wordt, is het een zeer grote waarheid. Want wanneer wij ons bezighouden met de taak, die ons opgelegd schijnt in het bestel der samenleving, dan volbrengen wij slechts ons historisch of karmisch deel van de totale wereldtaak en helpen mee het totale wereldlot te voltrekken. Op het moment, dat wij ons daarvan afwenden echter en in ons persoonlijk het Goddelijke gaan zoeken, zullen wij ten opzichte van deze wereldtaak vaak moeten falen. Daarvoor in de plaats krijgen wij innerlijke waarden, die het ons mogelijk maken het rijk van het ongekende te betreden en te ontvluchten aan de gebondenheid van voortdurende wederkeer in sfeer en aarde. Dat deze Ouden dit zeer goed begrijpen, blijkt wel uit het feit, dat ze iemand, die zo ontvlucht, gelijkstellen met de Goden. De Goden zijn de aardregerende krachten, die zelf niet op aarde verschijnen. Als zodanig begrijpen zij, dat de geestekijk bevrijde meer waard is dan een vorst, meer waard is dan iets der Schepping en in zichzelf wordt een herschepper der dingen, volgens eigen inzicht en Wet. Deze beginselen worden aan de magiër voorgelegd in de eerste plaats, opdat hij begrijpe, dat niet het najagen van bepaalde magische doelstellingen, want hierop is het geheel gericht, hem kan brengen tot een werkelijke bereiking. Het terzijdestellen van de schijnbare taak, van hetgeen de wereld van U verlangt en daarvoor in de plaats accepteren van de Goddelijke taak, de taak, die in U ligt, brengt U buiten de wereld om tot het Goddelijke. En wie tot het Goddelijke komt, hetzij in de stof of buiten de stof, verwerft zich uit de aard der zaak een scheppende macht en wordt als zodanig tot groot-magiër. Is dit alles duidelijk? Is er geen commentaar?

- x Dus dat kan niet gecombineerd worden? De aardse taak met het zoeken van het Goddelijke?
- In dit werk wordt het als een volledige tegenstelling gezet. En dat is begrijpelijk, want normaal neemt de aardse taak zoveel van wezen en tijd in beslag, dat men daardoor verhinderd wordt in zichzelf te keren om de werkelijke diepte van eigen wezen te beproeven en na te zoeken. Ik wil U echter onmiddellijk toegeven, dat deze stellingen uit de oudheid in de hedendaagse ontwikkeling en beschaving moeilijker te practiseren zijn dan in de tijd, dat dit boek geschreven werd en beleefd, het geval was.
- x Mag ik eens een vraag hierover doen?
- Zeker.

- x Het in zich zelf keren, zit daar geen egoïsme in, of is dit een foute veronderstelling?
- Dat is een foute gedachte. Want wanneer U in zichzelf keert, is het geen egoïsme, maar op het moment, dat U voor Uw eigen gemak of voor Uw stoffelijk voordeel U in Uzelf keert, dan is het egoïsme.
- x Ja, dat begrijp ik.
- Als je je aan een taak onttrekt, dan is het egoïsme.
- x Als je in je binnenste tweestrijd hebt (Vraag in zijn geheel niet te verstaan).
- Ja, nu moet U goed onthouden, ik citeer hier een oud boek en ik wil naderhand mijn eigen inzicht hierover kenbaar maken, maar de schrijver bedoelt hier, dat de twee niet te verenigen zijn, want dat er geen stoffelijke taak bestaat, die belangrijk is. Dat is gebaseerd en dat kunt U in aanvullende werken eventueel vinden, in het feit, dat het totaal der verschijnselen dezer wereld een schijnbaarheid of waan zijn en als zodanig niet volledig reëel te achten zijn, zodat het vervangen van de taak, die de wereld U oplegt, de taak is van het meespelen met de schimmen van het filmdoek, waar U eigenlijk alleen als toeschouwer bij hoort. En in deze zin natuurlijk is dit niet zeer nuttig. Het wordt hier nogmaals gezegd: van magisch standpunt bekijken en U moet dit dus niet als reëel verwerkelijkbaar in Uw eigen wereld zien. Is het iets duidelijker nu?
- x Ja, dank U.
- Nu gaan wij verder in "De Heren der Duisternis van de Onderwereld". Elke wereld valt uiteen in vele, zoals het teken van de Pharao of de vorst is in de handen van velen, die zijn wil verwerklijken en uitdrukken. Het eerste artikel. Dus conclusie: de Macht van het Goddelijke wordt onderverdeeld, tot het gehele rijk geregeerd wordt. Elk hunner ontleent zijn macht en vermogen aan Pharao, dus aan de vorst, dus in dit geval aan God, de onmiddellijke Schepper. Geen van hen echter is de onmiddellijke Schepper. Daar wordt hier even de nadruk opgelegd. Diegene, die de macht dragen maar regeren voor zichzelf en tribuut heffen als waren zij vorst, zijn duistere machten. Want in het Rijk des vorsten zelf, kan dit niet geschieden. Dat is ook weer een toespeling dus op toestanden, die er heersten, wanneer een vol veroverd werd en er werd iemand gezet om tribuut te heffen, dan ken hij zich zeer gemakkelijk verrijken. Maar wanneer je in het Rijk van de vorst zelf was, dan ging Pharao en ook zijn hogere ambtgenoten regelmatig de rivier op en af omrecht te spreken, wanneer er iets gaande was en dan was het niet mogelijk om op onrechtvaardige wijze jezelf te verrijken. Hiermede wordt dus een scheiding aangeduid tussen de krachten des lichts en de krachten des duisters. De krachten des lichts zijn, omdat zij wonen in het land des lichts uit zichzelf onbaatzuchtig en kunnen niet anders zijn. Diegene echter, die buiten het onmiddellijke rijk des lichts regeren zullen voor zichzelf streven, ofschoon zij hun macht aan het Goddelijke ontleenen. Wie gaat tot een Heer in de vreemde, hiermede wordt dan weer aangeduid een persoonlijkheid, die regeert namens Pharao ergens in de midden-west tot hem, die regeert in de vreemde, brengt hem tribuut, maar zo hij hem weigert, toont hij het zegel des vorsten en beveelt hem, wetende, dat dit gevaar met zich brengt.....is onverstaanbaar.....zijn magische zegel, die voor het licht in het Goddelijke staat en beveelt hem, maar onthoud één ding zegt de schrijver er achteraan, wanneer je een duistere macht iets beveelt, zal hij trachten zich te wreken, ook wanneer hij dit bevel moet volbrengen, dus dan moet je je altijd tegen zo'n figuur verdedigen. Zij, die regeren in het duister zijn als Heren in de vreemde, zij stellen wet en recht naar hunne aard en zijn in zichzelf misschien rechtvaardig, maar ontrouw aan hem, die hen hun recht gegeven heeft. Krachten der duisternis zijn in zichzelf niet altijd onredelijk, onrechtvaardig of demonisch. Het demonische in hun wezen, het slechtste vanuit ons standpunt, spruit niet voort uit hun werkelijk handelingen en practijken, maar uit het feit, dat zij dit doen buiten het Goddelijke om.

Dan gaan we verder met de laatste stanza weer: "Toch zeg ik: de Heer in de vreemde is mijn slaaf, want ziet mijn geest vlucht tot de vorst, sneller dan een duistere Heer kan vliegen. Zo zend ik de valk en ontwaak in het bewustzijn van mijn macht". Al degenen, die met de Heren der Duisternis te doen hebben, die met hem moeten worstelen en hen moeten overwinnen, wil dan één ding onthouden: wanneer het tot een strijd komt, probeer niet alleen stand te houden, maar zend de ziel de kern van het wezen, de "Horus valk" dus, tot het Goddelijke. Laat Uw ziel tot God vluchten, want in deze gang kan nooit het kwade U volgen. En ge zijt in het Goddelijke geborgen en daardoor sterker dan alle kwaad. Ik heb deze citaten genomen, omdat we na verhandelingen over wezen en der werelden etc. nu toch wel eens een ogenblik terug mogen keren naar de wereld der verschijnselen en wanneer wij dit alles zo tesamen bespreken, dan zal U de gedachte waarschijnlijk reeds rijzen: voor mij heeft dit zeer grote waarde, wanneer ik het weet te gebruiken, maar ik weet niet hoe het te gebruiken". Ik wil U in deze trachten te helpen. In de laatste zin ligt de sleutel. Gij hoeft de machten des kwaads niet te kennen, want die kennen U wel. Het enige, wat gij moet kennen en vinden is de weg naar het Goddelijke en de weg naar het Goddelijke, dat met U wel onthouden, ligt niet in de lijn van de rede, zij ligt in de innerlijke persoonlijkheid, in het gevoel, in het bewustzijn, maar niet in de rede. Eerst wanneer de gevoelsmatige bereiking van het Goddelijke, de ervaring van het Goddelijke, zonder redelijk overleg een werkelijkheid wordt in Uw wezen, zijt ge in staat het duister te regeren. Het duister zal U dan benaderen en zoeken en door alleen Uw wens uit te drukken in het moment van geborgenheid, dwingt gij het duister om deze wens op te volgen. Is daar iets over te vragen?

- x Dat moment over geborgenheid, kunt U dat nog even nader toelichten?
- Het is heel moeilijk, omdat het niet redelijk is, maar ik wil proberen het te doen. Er kan een moment zijn, dat U zich niet bewust bent van Uw eigen bestaan, dat er alleen een flauwe, vage gedachte in de kern overblijft en ge voelt U als drijft ge in een zee van licht, licht in vele verschillende kleuren, vaak begeleidt door klanken. Op dit moment voelt ge U zelf doortrild van een zeer grote kracht en het lijkt, of ge alle vrede van het Al in U draagt. Dit is het moment van geborgenheid. Kunt ge in dit moment de wil opbrengen en er is inderdaad wilskracht voor nodig om uit te spreken de wens of het bevel, dan zal het verwerkelijkt worden, omdat ge op dit moment één zijt met het eeuwige. Is het U duidelijk? Verder geen commentaar? Dan wil ik besluiten met een overdenking van mijzelve aan de hand van het voorgaande. Wij weten allen, dat wij in velerlei opzicht machteloos zijn, we zijn klein en gebonden en ook hetgeen, wat wij mogen verwerkelijken en verwezenlijken danken wij nog weer aan krachten, die ons steunen. Wij zijn dus zelf zeer onbelangrijk, maar er zijn krachten op deze wereld, de Uwe zowel als de onze, die ons leiden en steunen, die het ons mogelijk maken om daden te stellen. Deze krachten zijn voor ons onzichtbaar, maar we weten, dat ze bestaan. Alleen is het voor ons toch zeer moeilijk uit te maken, of wij te maken hebben met de ware vorst, dus met het onmiddellijk Goddelijke, of met de vreemde Heren, de Heren uit de vreemde, die zijn de regeerders van de verschillende duistere begeerte-rijken. Nu is er voor ons geen enkele weg, die ons het onmiddellijk herkennen mogelijk maakt, maar wij kunnen op een gegeven moment dingen in ons dragen, die innerlijk geen weerstand ervaren. Uiterlijk misschien wel, maar innerlijk niet. Deze dingen zijn voor ons zonder belang, of zij volbracht worden of niet, doet voor ons wezen er weinig aan toe of af. Wordt deze drang of drift geschapen, dan zal zij waarschijnlijk het werk zijn van één van de vreemde Heren. Echter waar het voor ons wezen en persoonlijkheid iets betekent, waar anders is er wel innerlijk verzet, kunnen wij deze dingen rustig laten gaan. Wij brengen als het ware de vreemde vorsten, de Heren dezer wereld, de duistere Heren dezer wereld, ons tribuut. Wij geven hen, wat hu

toekomst. Zo gaat het U wanneer U in de stof leeft en daarin vele stoffelijke behoeften, begeerten en verlangens aan toegeeft. Zolang gij in Uzelve niet de overtuiging en het bewustzijn hebt, dat dit kwaad is, is het volbrengen daarvan een logisch en nuchter resultaat van het contact tussen U en de regeerders dezer waan van vormen en verschijnselen. Maar is er een weerstand in U, dan wil dit zeggen, dat er een grotere weg is, dat het Goddelijke zich in U uitdrukt en daardoor een halt toeroept aan hetgeen de Heren der duisternis willen volbrengen. Wanneer dit halt wordt toegeroepen, dan zijn wij reeds, doordat dit halt wordt gezegd, gewapend met de naam en de zegel van onze Meester, van de vorst des lichts. Wanneer wij ons dit realiseren zullen wij makkelijk weerstand kunnen bieden aan datgene, wat in ons als ongeoorloofd wordt ervaren. Want hier drukt onze Meester zich onmiddellijk uit, onze grote Meester, die vele stemmen heeft en vele gestalten, die wij misschien ook Geleiders of Meesters noemen, en die is zich in het Grote Licht zonder meer. En wanneer dit grote lichtende achter ons staat en in ons waart, dan zijn wij machtiger dan elke vorst van de wereld. Dan zijn wij krachtiger dan elke kracht uit de onderwereld. Maar op het moment, dat wij Hem verwerpen en ondanks deze Stem, dit halt, verdergaan met het werk van begeren, het werk van de lusten en de verlangens, (die zijn demonische wetgeving) verliezen wij het groot-zegel en zijn we machteloos overgeleverd aan de krachten der duisternis. Vandaar, dat een ieder, die meester zijn wil over zichzelf, wanneer hij wil streven naar het licht, niet alleen in de lijn der geleidelijkheid, maar door een actief, werkelijk zichzelf richten op het Goddelijke, zich voortdurend moet realiseren: al datgene, wat in mij - dat heeft niets met de buitenwereld te doen - in mij weerstand wekt, wapent mij hiertegen met een Goddelijk wachtwoord. Wanneer ik dit uitspreek zal ik meer en meer krachten aan mijzelf dienstbaar maken, maar ook meer en meer mij onthechten aan de schijnvormen, die ik als ledigheid begin te doorzien. Hecht ik echter teveel aan de onmiddellijke belevenissen en genoegens, aan dat ik prijs zou willen geven ~~an~~ het aandringen van deze zachte stem, al dit schijnbaar schone, dan zal ik zeker slaaf worden van de Heren der duisternis. En zal de Heer der wereld en der eeuwigheid mij niet beschermen, omdat ik mij bekend heb te zijn, niet zijn eigen, maar slaaf van zijn vazallen. Ik hoop, dat dit voor U duidelijk genoeg was en wil het voor vandaag hierbij laten. Wanneer dit onderwerp U voldoende boeit, kunnen wij op de inhoud van het boek "Thoth" later nog verder gaan.

x Mag ik nog even iets vragen: wie heeft het samengesteld? Was dat een groep mensen?

- Het is ongeveer net zo samengesteld als de bijbel. Er zijn dus geen afzonderlijke schrijvers bekend. Het werk heet inspiratief te zijn en wordt toegeschreven aan een samenwerking of beter gezegd een beurtelingse werking tussen Horus-Osiris, Thoth en Anubis. Maar deze zijn symbolen van drie levende krachten, zoals U weet en als zodanig legendarisch. Wie het werkelijk geschreven heeft is niet bekend. Wel is practisch zeker, dat het een werkelijk variant is op een werk uit de zeer oude tijd, dat ongeveer een 4.000 jaar voor Christus voor het eerst in de vorm, waarop ik het heden bespreek, op de wereld verscheen. Voldoende voor U?

x Dank U wel.

- En dan leid ik U nu weer over in de normale werkelijkheid. Ik geef nu het medium vrij en wens U verder nog een gezegende Zondag. Na de pauze kunt U met een andere spreker vervolgen. Goedenmorgen.

x Mag ik nog iets vragen over hetgeen hier zo even verteld is door de vorige spreker? Deze magische krachten zijn dus op zichzelf staande krachten; en daar kunnen we gebruik van maken, als wij in onszelf en door onszelf de weg naar het goddelijk vlak hebben gevonden; dan kunnen wij deze krachten eventueel Nu vraag ik mij af, is het zo, dat er iets op zichzelf kan bestaan buiten het goddelijke om? en het tweede punt: is het dan wel nodig, dat wij deze theorie hebben aangehoord? Want ik voor mij stel me voor, wanneer men door zichzelf en in zichzelf het vlak van het goddelijke of de richting daarvan heeft bereikt, (want er zijn meerdere vlakken), zal men dan niet in zichzelf ook tevens op het juiste moment het inzicht krijgen in deze magische krachten en hoe men ze moet gebruiken?

- U praat ongeveer als de kleine jongen, die zegt: "Waarom zou ik rekenen leren op school? Als ik het later nodig heb, dan weet ik het vanzelf wel". Wanneer U dat zegt, (U moet me niet kwalijk nemen, als ik het zo zeg), maar het is ietwat hovaardig; want in de eerste plaats is er niet gezegd, zoals U zegt, dat het zelfstandige krachten zijn buiten God, maar er is nadrukkelijk gezegd, dat het krachten zijn binnen God, dus krachten in God. Maar U leeft in de wereld der verschijnselen, waarin alle dingen zich gescheiden voordoen, ofschoon ze uiteindelijk tot het goddelijke behoren. En nu zijn de uitingen van het Goddelijke in de verschijnselenwereld demoonisch, waan, dus niet goddelijk, want elke verschijning op zichzelf en elk verschijnsel is een afzondering van het Goddelijke. Bent U dat met me eens?

Wanneer wij nu het vlak van het Goddelijke bereiken en wij blijven daarin wonen, dan heeft U volkomen gelijk. Maar het is niet zo. Wij kunnen ons een ogenblik verheffen tot in het Goddelijke, maar vandaar uit moeten wij weer terug in onze verschijnselenwereld. En we moeten trachten onze persoonlijkheid in die verschijnselenwereld zó dicht bij het Goddelijke te brengen, dat we uiteindelijk dat zijnsvlak van het Goddelijke als ons eigen zijnsvlak kunnen aanvaarden. Dat zult U met me eens zijn.

Dus is het ook zaak, dat we op de momenten, dat we in het Goddelijke zijn leren om de verschijnselenwereld en de heren daarvan, die binnen het Goddelijke bestaan en die aan de verschijnselen vorm en uiting geven, te beheersen, te regeren en te dwingen in de richting, die voor ons het Goddelijke dichterbij brengt. Vindt U dat zo gek?

x Nee, dat vind ik niet gek.

- En wanneer wij dit theoretisch gaan behandelen, dan gebeurt dit waarschijnlijk door een tweeledig inzicht, een tweeledige rede. In de eerste plaats de Ouden, die hebben dit gebracht; maar als zodanig werken deze Wetten de Oudheid, deze inwijdingswetten der Oudheid, op het ogenblik nog steeds door in deze wereld. Als zodanig is het dus wel zaak, dat U daarvan kennis neemt, wanneer U deze gebieden zelf betreedt of benadert. In de tweede plaats echter, wanneer men begint iets in de praktijk te brengen zonder een theoretische voorbereiding, dan is het mogelijk, dat men er op de duur iets van terechtbrengt. Indien men de theoretische voorbereiding echter heeft en weet, hoe de zaak in zijn werk gaat, dan zal men over het algemeen veel sneller en veel juister kunnen handelen en daardoor voor zichzelf in de richting, waarin men werken wil, een beter resultaat behalen. Vandaar dat het ons inziens wel nodig is om dergelijke dingen naar voren te brengen, anders kunnen we alle beschouwingen, die we hier houden, wel terzijde stellen. Wie namelijk in het Goddelijk vlak zelf vertoeft en er in kan blijven.

blijven, of het bewustzijn van het Goddelijk vlak kan overplanten in zijn stoffelijke vorm - voor zover ik weet zijn het maar een stuk of vier, vijf mensen in het bestaan der mensheid, die dit hebben klaargespeeld - dan is al dit niet nodig; al hetgeen we bespreken, is niet nodig; dan heb je het Goddelijke in jezelf; en het Goddelijke is het volmaskte, dus heb je volledig alles in jezelf. Maar juist, omdat we het niet hebben, is het zaak te proberen om zoveel mogelijk in jezelf te verwerken en te verkrijgen, opdat onze persoonlijkheid het Goddelijke dichter benadert.

x Nou, ik dank U zeer.

- Nou vrienden, hebben we nog meer opmerkingen?

x Ja, ik wou U nog even vragen, dat boek Toth, dat is toch in het begin? U sprak van 4000 jaar vóór Christus; dat ligt toch veel verder, dat is toch door "Horn" (?) de zoveelste in codevorm doorgegeven? Opdat het zover versleuteld zou zijn, dat niemand er eigenlijk achter kon komen, opdat het niet verkeerd gebruikt zou worden?

- U hebt waarschijnlijk niet goed naar de eerste spreker geluisterd. Ik ben erf toevallig bij geweest. Dat vind ik erg prettig, nu kan ik U waarschijnlijk van antwoord dienen. Hij heeft gezegd: "althans in de huidige vorm, de vorm, waarin ik het bespreek, is het 4000 jaar oud". Hij heeft dus daarbij de verdere oorsprong en ouderdom in het midden gelaten.

x Ja, dat val ik niet aan, ik vraag alleen, of het 8 à 10.000 jaar v.Chr. in codevorm doorgegeven is.

- Als we het tot de oorsprong willen volgen, is het ouder, hoor. De oorsprong van het boek Toth, die ligt in de eeuw van Bahurus (?); die leefde ongeveer 35.000 jaar geleden. Daar komt de eerste vorm voor, en die is nog simpel, die is nog rechtuit. En die gaat teniet op het ogenblik, dat die hele beschaving verschuift, bij een volksverhuizing wordt vernietigd. En dan krijgen we ongeveer, laat eens kijken een 23.000 jaar geleden een hernieuwde vorm, die versleuteld is en wordt opgetekend door Osiris. En de versie van Osiris wordt dan later verwerkt door Horem, en dan zijn we ongeveer 15.000 jaar v.Chr. En dan krijgen we ongeveer 10.000 j.v.Chr. de 8gn. Osiris-bewerking, die hier besproken wordt.

Het is natuurlijk interessant om het te weten, maar het maakt net als de mens allerhande vormen en gestalten mee. Het vreemde is, dat de waarheid, die vinden we altijd aan het begin van de wereld; van welke kant of uithoek we het gaan bekijken, dan vind je steeds een voorganger terug. En als je dan de kern gaat bekijken, dan kom je op één punt terecht; dan kun je ineens al die openbaringen, al die sagen, al die legenden, al die verhalen, al die esoterische beschouwingen terugbrengen op één punt; en dan kom je tot de ontdekking, dat het net een soort spoorwegnet is, want de een gaat een eindje deze richting, de ander die richting, en ze verschillen zeer sterk in de wijze van uitdrukking, terwijl de kernwaarde gelijk blijft.

x Mag ik nog even een opmerking maken of een vraag stellen? Er wordt hier op een band opgenomen en we hebben dan een woord beluisterd, dat in zijn algemene strekking wel een beetje ver gaat en dat is dit: dat de wereld der verschijnselen gelijk wordt gesteld met het demonische; dat kan in zekere opvattingen wel waar zijn, maar dan wordt het woord demonisch in een andere opvatting gebruikt dan bij ons. Zoudt U dat misschien nog eens nader kunnen uitleggen?

- Ik zou voorstellen: geeft U een definitie van "demonisch".

x Ik zou het demonische hierin willen zoeken, dat men zichzelf zoekt, en dat men pas door het verliezen van de ziel in een lichte magie komt en

een

een sfeer, waarin een zekere evolutie mogelijk is, die naar het Goddelijke leidt.

- Het laatste is een consequentie trekken uit het demonische, maar het is niet het demonische zelf, waarde vriend. Het is de bestreving; maar U zegt inderdaad: het demonische is het zelf zoeken; en daar heeft U gelijk in. Maar elke vorageving is het zelf zoeken uit het Goddelijke en als zodanig is elke vorm demonisch. Dat is toch volkomen logisch?
- x Ja, dat is een opvatting en men kan dat natuurlijk zo stellen. Dat heb ik wel begrepen. Maar dan krijgt men eigenlijk, dat men een andere opvatting heeft van demonisch; dan beschouwt men de lichte sferen ook als een vorm van het demonisme, als een demonische vorm.
- Inderdaad, inderdaad.
- x En dat is een opvatting, waar wij als het ware niet aan toe zijn.
- Nou, laten we zeggen, dat is een opvatting, die het Westen zo langzamerhand vertroebeld heeft, maar die toch al heel lang in het Oosten bestaat waar men spreekt over de goede en de kwade demonen. U heeft demon met duivel vereenzelvigd en dat is niet waar, daar is een heel groot verschil tussen. Nietwaar, als U een verkeerd woord gebruikt, ik kan geen ander woord vinden, dat het demonische vervangt in zijn volledige waarde. Nu zou ik zeggen: zet U de taalkundige uiteenzetting er bij, dan hebt U zelf de oplossing.
- x. Ja, het woord demon, dat zit ons/ dwars, dat wordt tenslotte in onze omgeving verkeerd gebruikt, niet waar, en daar moeten we rekening mee houden
- Ja, U spreekt ook van geesten, U spreekt van Engelen, niet waar? Een engel is in zichzelf ook een demon.
- x Ja, dus dat is in andere zin, dan bij ons gebruikelijk is.
- Ja, er zijn natuurlijk zeer veel fouten, waarbij langzaam maar zeker de begrippen verward worden. Dat zijn dingen, daar kunnen wij niets aan doen. Maar moeten we nu een juiste definitie onjuist maken, zodat de onjuiste definitie het ons onmogelijk maakt ons nog verder juist uit te drukken?
- x Lijkt U eens, het belang er van zit hierin: als wij de wereld der verschijnselen in onze zin demonisch gaan noemen, en men beschouwt dit op de verkeerde wijze, dat men de wereld der verschijnselen dan als waardeloos gaat beschouwen.
- * Dat is het toch ook?
- x Maar de wereld der verschijnselen is geschapen, omdat het toch een betekenis in onze ontwikkeling heeft, al is dit niet de laatste werkelijkheid.
- Een bekend voorbeeld van het egocentrisch denken van de mens. De wereld der verschijnselen is niet geschapen voor, maar door de mens. U bent het, die gestalte en kleuren geeft aan de dingen. Waarom? Omdat U ze in Uzelf beperkt. En U gaat zelf toe, dat het Goddelijke het hoogste doel is.
- x. Ja, natuurlijk.
- Het Goddelijke is hetgeen, dat geen vorm en verschijnsel meer kent, die variabel is, maar de enige waarheid vastheid, de enige waarheid uitdruk die voor ons niet in vorm weer te geven is. Al hetgeen, dat dus in vorm een uitdrukking zoekt, is uit de aard der zaak van het Goddelijke verwijderd en (zichzelf zoekend; en al het (zichzelf zoekende is - en daar blijf ik bij - demonisch.
- x Wij verwarren het satanische met het demonische.
- Inderdaad, dat doet U.

- x Het is waar, wij, en het is een groot verschil. ternis.
- Want we hebben de demon van het licht en we hebben de demon van de duis-
- x Ja, maar kijkt U eens, we kunnen natuurlijk wel zeggen, dat de enige werkelijkheid de Goddelijke werkelijkheid is, maar we kunnen ons toch niet los maken van de toestand, waarin de mensheid op het ogenblik verkeert in het algemeen, en waarin wij ons in een zekere positie uit de omstandigheden, waarin we zijn geplaatst, moeten leren een weg te zoeken; en daarom hebben die dingen ook hun betekenis.
- Met andere woorden, wanneer iemand arm is, dan mag je niet tegen hem zeggen, dat hij arm is, om de doodeenvoudige reden, dat hij arm is. U redeneert : Je mag niet tegen de mensen zeggen, dat de wereld der verschijnselen in zichzelf waardeloos is, omdat de verschijnselen waardeloos zijn, waarin de mensen nu eenmaal leven.
- x Je mag het gerust tegen hem zeggen, je moet het zelfs tegen hem zeggen; maar die armoede, die heeft een zekere betekenis voor de mens.
- Voor de mens.
- x Juist, maar voor de persoon.
- Dus het is een persoonlijke ontwikkelingsvorm ; dat is juist hetgene, waar ik op zit te hameren.
- x Dat is het natuurlijk, een persoonlijke ontwikkelingsvorm, in de omstandigheden van de mens
- Nee; weet U wat het aardige is: U toont hier een reactie, die aan heel veel mensen eigen is; U weigert het waardeloze van Uw wereld in te zien, omdat U voor Uzelf te veel waarde daaraan hecht. Maar er is een bekend spreekwoord : al draagt de aap een gouden ring , etc. Al hecht U nog zo veel waarde aan de wereld, waarin U leeft, de verschijnselen, de eenheden, die U kent, en al die dingen meer,
- x als leerschool,
- als leerschool of op een andere wijze , in zichzelf is het waardeloos, omdat het alleen het innerlijk beleven is , dat de waarde geeft en zelfs de vorm bepaalt.
- x maar s l e c h t s het innerlijk beleven ? Dat is heel veel .
- Juist; maar slechts het innerlijk beleven t.o.v. het waarderen van de vorm. Het innerlijk beleven op zichzelf is dus niet voor U ~~waar~~ bepalend. Het moment, dat wij leren , dat de vorm in zichzelf waardeloos is, en de wereld waardeloos is, en voor ons de innerlijke beleving de enige werkelijkheid is, die voor ons bestaat, op dat moment kunnen wij makkelijker komen tot het overwinnen van de tegenstand, die de vormenwereld ons biedt, m.i.; en daarom is het wel noodzakelijk, dat wij nadruk op dat waardeloze leggen.
- x Maar mag ik nog even vragen : waarom heeft de Schepper ons geschapen op deze planeet of ergens anders, als het waardeloos is ?
- De Schepper heeft U geschapen met de taak Uzelf te ontwikkelen; waar de ontwikkeling een zelfzoeken was en dit zelfzoeken moest worden uitgedrukt buiten het eigen ik om tot realisatie van dat ik te komen, ontstonden de werelden , aangepast aan de ikheden, die zich wensten te uiten; maar in zichzelf zijn ze het product van de geestelijke ontwikkeling en niet de oorzaak .
(Opn. misschien moeten we voor "zelfzoeken" lezen : zichzelf zoeken)
- x Maar de Schepper heeft dan toch wel de noodzaak er van ingezien om onze zielen hier te plaatsen ?

- Voor de Schepper bestaat geen noodzaak.
- x Waarom zijn we dan hier ?
- Het is voor Hem geen noodzaak. De Schepper uit Zichzelve en van de Schepper uit gezien bestaan wij niet, want Hij is en Hij uit Zich aan Zichzelve. Wij bestaan niet voor de Schepper. Wij zijn deel van de schepping. Gaat U denken over Uw nagel als een aparte persoonlijkheid? Nee, niet waar? Dat is een deel van Uzelf. Gaat U over een haar als zodanig denken? Neen, dat is een deel van Uw persoonlijkheid. Zo is de Schepper het geheel, en Hij beschouwt Zichzelve, (zo)-dat wij in dat beschouwen het product zijn van deze zelfbeschouwing.
- x Goed, goed, goed. Zetten we de Schepper in het midden en wij zijn een deel daarvan, dan zijn we een arm, een been, een nagel, een haartje, het komt er niets op aan, maar dan heeft dat toch betekenis? We behoren dan toch bij de Schepper?
- Inderdaad.
- x En de Schepper heeft wel zeker betekenis.
- De Schepper heeft betekenis en in het geheel hebben wij natuurlijk betekenis voor de Schepper. Voor onszelf hebben we echter niet betekenis als deel van de Schepper, maar zoals U zelf zei. En dat is nu weer het verschil.
- x Misschien, dat wij te grote waarde hechten aan dit stofleven; dat kan best.
- Niet alleen aan dit stofleven, maar aan onze persoonlijkheid.
- x Maar wij kunnen die leer niet gaan verkondigen, wij kunnen het amper begrijpen, wij, die dan al veel les gekregen hebben op allerlei gebied; maar dat kunnen we niet gaan leren aan mensen, die nog niets weten; dan moeten we daar toch heel voorzichtig mee zijn.
- De mensen, die hier niets van weten, zullen dit als onzin verwerpen. Omdat dit gebaseerd is - en dat is gezegd, toen we verder gingen in deze kring van geslotenen, die wederom open gemaakt werd - : we zullen ons zo uitdrukken, niet waar, dat degenen, die het weten, ons kunnen volgen en begrijpen, en dat de rest het misschien prettig vindt het aan te horen, maar dat het daarbij blijft.
- x Als we kunnen samentrekken, dat we gedachten Gods zijn, en dat zijn we ook, anders waren we er niet, - dus zet ik God weer als de Schepper in het midden en wij allen, al die miljoenen en miljarden mensen zijn een gedachte of een straling vanuit het Goddelijke. Dan heeft dit toch betekenis? Wij mogen er alleen geen betekenis voor ons persoonlijk aan hechten, want we zijn een deel van die Schepper.
- Ja, ja. Maar ik ben het met Uw beeld niet eens. U Stelt hier het totaal van het zijnde als een gedachte van, dus met andere woorden als een projectie van de Schepper, buiten de Schepper.
- x Nee, zo bedoel ik het toch niet.
- Zo bedoelt U het niet, maar zo stelt U het toch voor en daardoor werkt U met(?) ... zoals ik gewent heb daarnet. Maar laten we het even goed samen formuleren. Wij zijn deel van de (schepping.) Of dit een gedachte is of iets anders, dat doet er niet toe. (Schepper?) Wij zijn een deel van de Schepper. Als deel van de Schepper zullen wij voor de Schepper voortdurend zijn Zijn persoonlijkheid, niet meer en niet minder. Voor onszelf echter realiseren wij ons deze plaats in de eenheid niet, en dus ook niet de betekenis van ons werkelijk bestaan. En dan komen we tot vragen, zoals onze vrienden daarnet en ook anderen brachten: Waarom zijn we hier? Waarom gebeurt dit of dat? Want wij verwarren de werkelijkheid, die wij hier maar ten dele zien, met een realiteit.

realiteit. Met andere woorden : we zijn gevangen in een totaliteit van schijnwaarden en schijnvormen, die voor onze persoonlijkheid een zeer grote beduiding en betekenis hebben gekregen, terwijl de werkelijkheid, waar wij intens en voortdurend deel van zijn, voor ons niet kenbaar is of vervaagd is. En dan kom ik weer terug op hetzelfde : daardoor is en blijft dus de vormenwereld in zichzelf zinloos. Zij is onze zijnsrealisatie, maar zij is onze onjuiste, te veel op het ik gebaseerde zijnsrealisatie, waarbij het noodzakelijk wordt om ons dit te realiseren, en zo te komen tot een meer en meer aanvaarden van de grote Werkelijkheid in plaats van wat op het ogenblik onze wereld uitmaakt; onze wereld van het ogenblik, die voor ons misschien erg veel betekent, maar die in zichzelf waardeloos is, zolang zij niet is de Werkelijkheid. Bent U het hiertoe eens ? Ja ?

x Dat kan toch geen werkelijkheid worden, zolang wij hier in de stof zijn?

- Zij IS toch? Zij kan niet worden.

x Maar wij zitten toch in een stoflichaam ?

- Neen; dat is ook deel er van; dat is het nou juist. U wilt het ergens anders zoeken.

x Dat is niet waar .

x Mag ik nog eens even van de andere kant iets toelichten ? Kijk eens, wij zijn hier als schepsel, als kinderen Gods, en Die heeft gewild in Zijn opdracht en liefde, dat wij zelfstandig tot Hem terugkeren; en Hij heeft onze zelfstandigheid liefgehad, zodat wij tastende en zoekende, waar wij nu eenmaal fouten kunnen maken, ook zonden kunnen maken, ons kunnen afkeren van de weg, die God voor ons heeft voorgedacht, daar hebben wij tenslotte dit vermogen voor zelfstandigheid verkregen. Het vermogen voor zelfstandigheid houdt in, dat wij in de moeilijkheden, die wij zelf ons geschapen hebben, de weg naar de werkelijkheid van het Goddelijke mogen terugvinden. In dat terugvinden heeft dus de moeilijkheid der verschijnselen een betekenis voor ons. En nu kunnen we wel zeggen : voor God hebben die verschijnselen geen waarde en zijn zinloos, dat is volkomen juist.

- Maar bestaan ze ?

x Waar wij het van onze kant bekijken, waar wij nu eenmaal van God afgekeerd zijn en zoeken naar God toe, daar hebben de verschijnselen als leerschool dus wel een betekenis, ook al zijn ze principieel waardeloos; dat zult U natuurlijk toegeven.

- Als we het met elkaar principieel eens zijn, dan wil ik over de rest d snoods heengaan. Ik kan heel veel antwoorden op wat U hier gezegd heeft, want zeer veel, van wat U hier gezegd heeft, is uiteindelijk gebaseerd op menselijke opvattingen omtrent het Goddelijke. Maar laten we alles buiten beschouwing, anders gaan we te ver en dan duurt het te lang; alleen, we zijn het er principieel over eens. Kunnen we het er dan misschien ook over eens worden, dat, wanneer principieel de wereld der verschijnselen waardeloos is, het onzinnig is om te beweren, dat zij dan niet-principieel toch waar is ? En dat we hoogstens kunnen zeggen, dat ons onvolledig inzicht het onmogelijk maakt om onze situatie te realiseren ? Iets, wat U toch ook naar voren hebt gebracht ?

x Ja, maar ook uit een productieve zijde bezien : die situatie, waarin wij verkeren, heeft in zich de mogelijkheid om, door die situatie te beleven, verder te komen. Mag ik nog even een ander punt naar voren brengen van hetgeen mij opgevallen is ?

- Goed, goed.

x Laten we de zaak eens van de zijde van het bewustzijn bekijken, alleen op de ontwikkeling van het bewustzijn; want men kan de zaak van het bewustzijn zo bekijken, door het zich instellen op de dienende liefde. Wanneer men dat doet, dan kunnen we in de wereld der verschijnselen juist

juist de mogelijkheid krijgen, om zich dienend in te stellen tegenover een ander; en daarin ligt een betekenis voor onze ontwikkeling.

- Maar U benadert het, laten we maar zeggen, van een onjuist standpunt. Althoeerst met Uw eerste opmerking. Ik zou nog weer willen opmerken, dat de wereld der verschijnselen geen realiteit is; daar zijn we het toch over eens geworden? En dat U zich in Uw uitingen wel baseert op een realiteit, waarvan U toegeeft, dat ze principieel niet bestaat. Dat dus de realiteit niet is de wereld der verschijnselen, maar de innerlijke toestand, waardoor de verschijnselen zich aan ons voordoen. Dat ten eerste. En dan ten tweede ben ik het volkomen met U eens, dat wij, zolang wij in die wereld van verschijnselen leven en ons niet er aan kunnen onttrekken, de dienende liefde moeten gebruiken als een middel, om die wereld der verschijnselen tot eenheid in ons zelf te brengen, door deze harmonie ons aan haar als zodanig te trekken (?); dat ben ik met U eens. Maar de taak van deze dienende liefde is dus in feite niets anders dan een veranderen van de waarde der verschijnselenwereld op een zodanige wijze, dat zij meer en meer identiek komt met de werkelijke toestand, nl. het deel zijn van God, welk deel bewustzijn naar buiten brengt.
- x U had het ook nog over het menselijk bekijken van het Goddelijke; maar wij kunnen het toch niet anders dan menselijk bekijken?
- Inderdaad.
- x Dus wij moeten het toch wel menselijk bekijken?
- Maar wij kunnen het anders beleven.
- x Niet anders dan als mens, want we zijn mens.
- Ja, maar we kunnen als mens ons verplaatsen in het standpunt van anderen, we kunnen dat niet doorleven, maar we kunnen het ons realiseren.
- x Wij kunnen ons plaatsen op het standpunt van een ander mens.
- Van een ander mens, of van een ander wezen, of van een andere plaats.
- x Niet zo gemakkelijk.
- Tanelijk gemakkelijk.
- x Mag ik even vragen, is dit niet het verschil tussen het concrete denken en het abstracte; dat we met het abstracte denkvermogen moeten leren bevatten en met het concrete denkvermogen moeten uitvoeren?
- Inderdaad. Maar het abstracte denkvermogen is dan ook de grote gave, die de mens heeft als het ware; dat is het werkelijk bewustzijns-proces; want al het concrete denken is een afleiding van het abstracte. Dus het abstracte denken, als we dat een keertje beleven, dat zijn dan de goddelijke punten, die we in ons hebben; laten we zeggen, als we het één moment in de zoveel jaren beleven, dan hebben we er dan één, en dat moeten we verder in ons trachten vast te houden en verder heeft het geen waarde. Is dat juist?
- x Principieel is het juist.
- Nee, nee, het is volledig juist. (Gelach....)
- x Niet volledig juist, niet volledig juist; want de wereld kunnen we toch beter zien als een graduele ontwikkeling, een graduele stijging naar het Goddelijke, dan dat we zeggen: daar is het Goddelijke, dat is werkelijk, en de rest heeft helemaal geen betekenis?
- Nee, nee, wij zijn het Goddelijke....
- x Ja, wij zijn het Goddelijke, maar bewust zijn we daar nog zover van verwijderd, dat we.....
- Kijk eens, mijn waarde vriend, ik vind het heel aardig, wat U zegt, maar het komt zelfs in Uw termen er steeds meer bij: is het nou niet beter, dat...

dat Is het niet beter, dat we de kinderen vertellen, dat ze uit de rode kool komen of ze choqueert Ja, ja, ja een verledigen van eigen wereldbesef, wat men dan positivistisch noemt, maar wat in werkelijkheid veel meer negativistisch is dan al hetgeen ik hier naar voren breng, want het is een absoluut negeren van een realiteit, waarvan men aanvoelt, dat ze bestaat.

x Maar nu nog een andere vraag . Hoe is deze aarde ,laten we maar zeggen begonnen ? Met mensen

- In de ontwikkeling, zoals wij ze kennen met menselijk bewustzijn kunnen we natuurlijk een heel verloop nagaan, en dat is U allemaal bekend. Maar anders gezien, m.i. juist, heeft deze wereld altijd bestaan als een mogelijkheid; d.w.z. deze wereld was altijd mogelijk binnen het bewustzijn Gods, omdat het een uitdrukking is van een klein deel van het totale wezen van het Goddelijke. Kent U dat accepteren ? Ja ? en op het moment, dat een deel van het levende zich uit op een deel van de wezenheid van God, (want de wereld is als het ware een grotere kloep van het Goddelijke dan - om het heel menselijk te zeggen - dan dat hele stel kleine kluitjes, dat er rondloopt; dat zijn de mensen, niet waar ?).. Dus op het moment, dat wij voor dit wezen geschikt worden, komen wij er mee in aanraking en realiseren ons dat. En hoe realiseren we ons dat dan? Zoals het voor ons aanvaardbaar is, dus als een bewustzijnsvlak. Als een wereld, als een bewustzijnsvlak. Op de duur ontgroeien we aan de realisatie van één vlak zonder meer; dan gaan we meerdere vlakken aannemen. Dan gaan we dus aannemen, dat er een onderwereld en een bovenwereld is. Op dit moment weten we dus reeds, dat onze wereld niet de enige is. Integendeel, dat onze levensvorm slechts het bewustzijn is van een bepaalde plaats. En hierna is reeds dan de wórdingsgang van de wereld bijna voltooid tot op het moment, dat wij deze verlaatsing bewust kunnen bewerkstelligen, ongeacht de vorm, waarin wij op het ogenblik op aarde vertoeven. Dan zijn we klaar. Dan delen we meerdere werelden en is ons bewustzijn dus rijp voor ons vereenzelvigen en deel uitmaken van een groter deel van het Goddelijke. Zo is deze aarde tot stand gekomen. Zij is dus, en zal dit altijd zijn, wat wij verleden en toekomst noemen. De hele historische ontwikkeling, zoals U schitterend kunt nagaan, zoals die erg interessant is om na te gaan, is uiteindelijk niets anders dan een reeks van verschijnselen, die niet achter elkaar liggen, maar gelijktijdig, en aanduiden de volledigheid van een fase, die doorwerkt binnen dit stuk van het Goddelijke om te komen tot bewustzijn, en als we het hebben over Lemurie en Atlantis, U heeft Lemurie doorgemaakt, U heeft Atlantis doorgemaakt, voordat U de huidige vorm had. en of U dat heeft gedaan in één leven of in duizend levens volgens Uw bewustzijn, dat doet verder niets ter zake, maar U moet dit doormaken. De totale geschiedenis is voor ons dus als het ware een deel van een landschap, dat voortdurend gelijktijdig blijft, maar waardoor wij met ons bewustzijn gaan, tot dat we de uitzichtoren bepalen; en dan overzien we het hele landschap.

x Er is nog een vraag. Als ik het goed onthouden heb, heeft U gezegd: De schepping is veroorzaakt door onszelf. Maar ik herinner me van een Vrijdagavond, toen U een dergelijke vraag als onderwerp kreeg, dat de schepping ontstaan was door de wil tot realisatie van de mogelijkheden, die in het Goddelijke waren.

- Dat antwoord, dat U op het ogenblik citeert, is in zichzelf volledig onvolledig, en als zodanig zeer zeker voor de grote massa geschikt. Maar het is hier de bedoeling wel, dat we een klein beetje verder gaan. Want natuurlijk moet de wil tot realisatie van het Goddelijke aanwezig zijn, wil het Goddelijke tot uiting komen. Als zodanig realiseert het Goddelijke.

Goddelijke Zichzelf. Maar in deze Zelfrealisatie van het Goddelijke komt het totaal van de mogelijkheden binnen het Goddelijke automatisch tot uiting. En dit automatisch tot uiting komen van het totaal der mogelijkheden maakt het ook mogelijk, dat delen van het Goddelijke, die afzonderlijk door het Goddelijke beschouwd worden, als tijdelijk afgezonderde eenheden bestaan binnen het totaal van de mogelijkheden; en binnen het totaal van de mogelijkheden een aantal verwerkelijkingen en belevingen doormaaken, die schijnbaar tijdsverloop hebben en schijnbaar ruimtelijk zich ontwikkelen, maar die in werkelijkheid niets anders zijn dan de beschouwing van het Goddelijke, verdeeld in Zichzelf.

x (Er wordt gevraagd om een herhaling).

- Nou, we zullen het langzaam en eenvoudig doen. Het scheppen, wat wij de schepping noemen, kan ruimtelijk noch in tijd bepaald worden, dat zult U met me eens zijn. Wanneer God echter Zichzelf wenst te beschouwen, uit Hij Zichzelf aan Zichzelf. Wanneer Hij aan één deel van Zichzelve bij deze beschouwing een bijzondere aandacht wijdt, ontstaat een differentiatie in het bewustzijn van het Goddelijke tussen dit deel van Zijn wezen en de andere delen van Zijn wezen. Begrijpelijk, niet waar? Dus ontstaat een waardering, waarbij het totaal van het Wezen tijdelijk in één punt geconcentreerd kan zijn, of in meerdere punten. Wanneer het Goddelijke in deze punten geconcentreerd is, beschouwt het vanuit deze punten - dus niet vanuit eigen standpunt maar vanuit ander standpunt - wederom Zichzelf. Is dat ook begrijpelijk?

x En kan dat ook corrigerend optreden?

- Nee, dat kan niet corrigerend optreden; want zou het corrigerend optreden, dan zou het Goddelijke het Goddelijke niet zijn, waar het Goddelijke het volledig alomvattende en volmaakte moet zijn. Maar mijn bescheiden begrip. Ofschoon ik onmiddellijk toegeef, dat mijn begrip van het Goddelijke niet juist is en als zodanig uw vraag toch nog bevestigend beantwoord wordt. Maar ik voor mij, ik zie het Goddelijke zo. Ik geloof het tenminste. En dat is natuurlijk het moeilijke, want we zijn allen onvolledig, en wij dragen in ons een onvolledige voorstelling van het Goddelijke, omdat wij vanuit ons standpunt nooit het gehele Goddelijke, maar altijd een klein deeltje er van kunnen overzien. Maar het is eigenlijk God, die door onze ogen kijkt; als U het zo bekijkt, onze ogen zijn eigenlijk ook uit God.

x Ja.

- En zo is het dus alles één Goddelijk geheel. Maar nu komt het moment, dat deze concentratie van het Goddelijk bewustzijn in een bepaald deel van het Goddelijke, dit deel van het Goddelijke alle mogelijkheden doet ondergaan. Een kind kijkt naar zijn voetjes en begint met zijn teentjes te wiegelen; het bekijkt de mogelijkheden en draait er mee en steekt ze zelfs een keer in zijn mond. Schijnbaar onzinnig, maar in werkelijkheid een beschouwing van het been en een onderzoek naar de mogelijkheden er van. Dit is de totaliteit der verschijnselen binnen het Goddelijke, die het Goddelijke voor Zichzelf doorleeft en beleeft. Maar waar wij deel uitmaken van het Goddelijke, beleven wij deze mee maar en maken wij deze mee door. Alleen het Goddelijke weet en kent de constructie, maar wij zien alleen de buitenkant er van. Wij zien maar tegen het huidje aan, en daar wij alleen maar tegen het huidje aanzien, en dan nog heel onvolledig, misschien alleen maar de grote teen of de kleine teen, denken we, dat we een realiteit kennen. Maar we kennen geen realiteit; want onze deel-aanschouwing, die brengt ons er toe de zaak zelf aan te vullen tot het een afgerond geheel wordt. d.a.w. wij beschouwen de mogelijkheid, (of het Goddelijke beschouwt dóór ons de mogelijkheid), die zou bestaan, indien het volledig uitgedrukt ware in dit ene punt. Maar dit is geen werkelijkheid. komt U er dichterbij?

x Ja.

x Ja.

- En vandaar dus, dat wij niet mogen zeggen, wanneer wij volledig willen zijn dat de schepping de uiting is van het Goddelijke en de Goddelijke wil, maar dat wij moeten zeggen, dat de schepping het resultaat is van de Zelfbeschouwing van het Goddelijke, waarbij het beschouwingpunt steeds wisselt en zo de volledigheid der mogelijkheden aan het Goddelijke wederom geopenbaard wordt, die reeds in het Goddelijke aanwezig zijn. Nu hoop ik, dat ik het duidelijker heb gedaan.

x Ja.

- Ik heb het ook iets eenvoudiger gedaan en iets anders. Nou, dat was nou, ik zou haast zeggen: een "heet" debat. (Gelach). Laten we zeggen: het was een handje geestelijke pepernoten, dan blijven we in de stijl. (Gelach). Maar vrienden, nu we dit allemaal zo hebben zitten beschouwen en besluiten, nu wil ik eerlijkheidshalve nog een bekentenis doen, aan het einde van het debat en niet in het begin. Ik heb in een groot gedeelte van dit debat gedeeltelijk ook "l'avocat du diable", de advocaat van de duivel gespeeld. Ik heb uitgelokt, dus in Uzelve uitgelokt, de verdediging van Uw eigen principes; en wanneer U dit ook later na zoudt gaan of U herinnert het zich, dan moet U dit onthouden. Het belangrijkste waren vaak de overtuiging der mensen hier, waarbij mijn rol alleen was om de uiteindelijke synthese naar voren te brengen. Die uiteindelijke synthese, die wil ik althans naar voren brengen, en dan ga ik het woord overgeven aan het Schone Woord. En dan hoop ik, dat U mij niet kwalijk neemt althans, dat ik die rol gespeeld heb vanmorgen. Het is in ieder geval en voor mij en voor U zeer leerzaam geweest. Daar ben ik van overtuigd.

x Zeer leerzaam.

- Wij weten en realiseren ons, dat ons bestaan, onze wereld, ons zijn en onze bestrevingen nooit geheel werkelijk kunnen zijn; maar aan de andere kant kunnen wij niet buiten deze onwerkelijkheid, die nu onze wereld uitmaakt. Dit kwam tot uiting in een hartstochtelijk betoog, juist voor de belangrijkheid van deze schijnwerkelijkheid. Een hartstochtelijk betoog dat berustte op het idee: wij moeten iets hebben om naar te streven. En daarbij blijkt dus, dat voor ons wezen het streven het belangrijkste is. Het streven en de mogelijkheid tot streven. De wijze, waarop wij het uitdrukken doet minder ter zake, maar we moeten ergens naar kunnen streven. Dit is een kernpunt van ons wezen. En waar wij dit streven noemen "het streven naar het Goddelijke" (anderzijds geloof ik wel, dat we het daarover eens zijn geworden, dat het Goddelijke in ons leeft, en het streven naar het Goddelijke in feite onzin zou zijn), geloof ik de conclusie te mogen trekken - dat zult U wel bevestigen denk ik - dat wat zich in ons afspeelt niets anders is dan een zichzelf herkennen van een deel van het Goddelijke in al zijn mogelijkheden, en dat al ons streven een bevestiging is van de Goddelijke wil. Dat wij dus moeten trachten om dit Goddelijke zoveel mogelijk te benaderen; en in ons eigen voorstellingsvermogen, dat afgezonderd is van het Goddelijke (omdat wij het Goddelijk als volheid niet kunnen kennen of herkennen) moeten komen tot een zo volledig mogelijke uiting van ons eigen denken; want ons eigen denken, streven en verlangen moet gebaseerd zijn op de kernwaarde, die in ons leeft en die geen schijn is, maar het Goddelijke zelf. Ik hoop, dat daar geen commentaren meer op zijn, want de tijd laat het niet toe om nogmaals een debat te gaan beginnen, maar heeft U de behoefte er nog eens op terug te komen, een volgende Zondag, met alle genoegen.

Nu ga ik het woord overgeven aan "Het Schone Woord", dat zal besluiten voor U. Goedenmiddag.

Goedenmorgen,

Ik zou graag, wanneer U daartegen geen bezwaar heeft, wat mediteren. Het onderwerp, dat moogt U zelf kiezen, wanneer U er eentje heeft althans; of wilt U het overlaten?

Mag ik U vragen te willen mediteren over "Inzicht"?

Inzicht. Ja, we zoeken allemaal het inzicht te verwerven, en te verwerkelijken in onszelf iets van de grote krachten, die we aanvoelen. Maar in ons streven naar inzicht lopen wij als razenden langs de feiten, trachten voor onszelve theorieën op te bouwen, trachten voor onszelve zekerheid te bewijzen binnen onze beperktheid.

En toch, hoe meer wij zoeken naar een bewijs van de werkelijkheid in ons bekrompen zijn en bestaantje, hoe meer wij begrijpen, dat er geen vaste definitie of waardering te geven is van iets, wat dan ook, vanuit ons eigen standpunt. En dat is het begin van inzicht.

Inzicht, dat betekent de vaagheid aller waarden en waarderingen in Uzelf als feiten meedragen.

Inzicht gaat nog verder, want inzicht betekent evenzeer een begrijpen van jezelf. En wanneer je jezelf begrijpt, dan weet je, dat er in je wezen een aantal wetten, een aantal regels en mogelijkheden zijn, die al tezamen uitmaken, dat, wat je bent, wat je werkelijk bent. En dan weet je, dat je inzicht hebt verworven in de zaak; dat je niet anders kunt doen, dan je eigen wezen op de wereld uiten, zo goed als je kunt. En dan moge de wereld ten onder gaan en het heelal uitblussen, je weet toch, zolang je blijft wie en wat je bent, dat je deze kracht en geen andere tot uiting zult moeten brengen.

U zult ook begrijpen, omdat het inzicht je heeft geleerd, het inzicht je heeft doen aanschouwen de grote veelheid der dingen, dat niets bepaalbaar is, omdat het grote en het werkelijke zñh aan de beschouwing onttrekt. U zult nooit oordelen over een ander, U zult nooit een ander beschuldigen, U zult echter trachten om zo te leven, zoals jezelf bent en voelt te moeten streven.

Wanneer je dan zoekt naar inzicht, dan is het soms, of een verwarrende mass van tegenstrijdigheden op je afstormt. Het lijkt, of je wereld siddert, je bodem onder je voeten wegrilt en schudt, als bij een aardbeving.

Het lijkt, alsof de hemel valt en wordt tot aardbodem, terwijl de aardbodem zich als hemel verheft. Je voelt je als de gehangene, die zich in (?) "de bereiking van ZLN" weet, zichzelf kleistert en niet meer weet waarheen. Want wie naar inzicht zoekt, kan het verwerven. Hij tracht, omdat hij dat gewend is, het verworvene in zich toe te passen op de wereld als geheel; om het toe te passen op de kosmos, op het heelal, en om het te gebruiken als een maatstaf, waarmee je God kunt meten. Zolang je dat doet, kijk je in jezelf, ben je de smartelijk lijdende, die staat aan de galg der bereiking. Want je kunt de wereld niet meten met één maatstaf, je kunt de waarheid niet uitdrukken in één woord of één gedachte; je kunt alleen maar je eigen waarheid beleven. En wie dit begrijpt, verwerft het hoogste inzicht.

Deze gaat in zichzelf en vervolmaakt zichzelf volgens eigen denken, zo zichzelf ontrukkend aan de beperktheid van een ogenblikkelijk bestaan; en in de verhoogde bereiking - mocht dat waan of werkelijkheid zijn - zien de nieuwe mogelijkheden om te zijn, te bestaan en zichzelf te realiseren. Tot uiteindelijk het inzicht zo diep doordringt, dat het in de kern van het wezen ziet het Goddelijke, dat het wezen zelf uitmaakt. En op dat moment houd je op met te streven, houd je op met naar inzicht te zoeken, houd je op met te vragen. Op dat moment leef je, ben je gelukkig met het leven alleen, omdat je weet, dat het leven God is. Dat het goddelijke leven je draagt en stuwt volgens het goddelijk raadsbesluit - maar niet zonder inzicht - tot in het diepste van de kern van het wezen in jezelf. Dat is niet weg te krijgen. Want de dwaas, die denkt deze weg te kunnen gaan, werkt

werkt mede met zijn eigen wil nog, zijn eigen verlangen en begeerte, zolang die niet gestild zijn, geworden tot niets, of zwakke weergalm van de machtige stem van het Goddelijke.

Kun je zo leven uit het Goddelijke, dat het leven alleen je de vreugde is, de vrede, de grote bereiking?

Om dit te bereiken verwerven moet je strijden en lijden, moet je gaan door duizenderlei vormen en honderderlei sferen. Moet je telkens weer denken bereikt te hebben, telkens weer de aarde onder je voeten zien beven, wanneer nieuwe feiten en werkelijkheden zich aan je openbaren.

Wat wij denken te zijn de opbouw van ons leven is in werkelijkheid de afbraak van een muur van waan, die we rondom ons zelf bouwden, opdat wij wederom één kunnen zijn met de grote wereld, waartoe wij behoren.

Het leven, het leven der schepping, dat is de liefdevolle kracht van het bestaan.

Woge dat inzicht ons gegeven worde, dat wij, inzicht verwervende, het Goddelijke in ons erkennen als waarheid, en deze waarheid de vrede zij, wat het mensenhart begeert.

Goedenmiddag.